

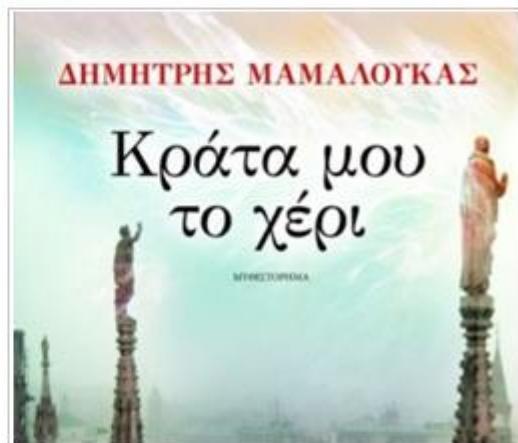
Γκρίζος κόσμος, Κράτα μου το χέρι, Δημήτρης Μαμαλούκας, Εκδόσεις Ψυχογιός

By Literature on September 7, 2013

Ατμόσφαιρα μυστηρίου και φόβου χαρακτηρίζει το νέο βιβλίο του συγγραφέα,

Τα βήματα ενός άνδρα που κυνηγημένος από μια κατάρα βρίσκεται σε μια αφιλόξενη πόλη ακολουθεί ο αναγνώστης στο μυθιστόρημα του Δημήτρη Μαμαλούκα.

Ένας άνδρας φτάνει νύχτα σε μια άγνωστη πόλη. Έχει αφήσει πίσω του την προηγούμενη ζωή του, ωστόσο δε δείχνει να καίγεται από επιθυμία να ξεκινήσει υια νέα. Αντιθέτως, ο μοναδικός του στόχος

ξεκινήσει μια νέα. Αντιθέτως, ο μοναδικός του στόχος είναι να ολοκληρώσει το βιβλίο που γράφει, ο μόνος λόγος για τον οποίο βρίσκεται ακόμη στη ζωή. Δε γνωρίζουμε πολλά γι' αυτόν, ούτε καν το όνομά του και ούτε πρόκειται να το μάθουμε. Κατά κάποιο τρόπο όμως έχουμε τη δυνατότητα να κοιτάξουμε

βαθιά μέσα του και να γνωρίσουμε έναν άνθρωπο κυνηγημένο, που δείχνει να έχει αποδεχτεί αυτό το ρόλο, την αδιανότητα δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται, ίσως γιατί ξέρει πως είναι αδύνατο να ξεφύγει από το εκείνο που τον κυνηγά.

Αυτό είναι το πλαίσιο πάνω στο οποίο ο Δημήτρης Μαμαλούκας χτίζει το νέο του μυθιστόρημα που πάλλεται από εσωτερική ένταση και χαρακτηρίζεται από μια αίσθηση μυστηρίου και φόβου.

Ο συγγραφέας, από τις πιο ενδιαφέρουσες αλλά και αναγνωρίσιμες φωνές της αστυνομικής λογοτεχνίας που γράφεται στη χώρα μας, χωρίς να αποτοποιείται το νουάρ στοιχείο, δίνει ένα μυθιστόρημα που «συνομιλεί» με την παράδοση της λογοτεχνίας του τρόμου. Ωστόσο, στο «Κράτα μου το χέρι» τίποτε δεν κραυγάζει, η πτλοκή δεν κάνει τον αναγνώστη να κρατά την ανάσα του, δεν υπάρχουν πτολλές και θεαματικές ανατροπές.

Αυτό που κάνει το μυθιστόρημα να ξεχωρίζει είναι η ατμόσφαιρα που δημιουργεί ο συγγραφέας, αληθιφανής και πειστική και ταυτόχρονα αλλόκοσμη, όπου τα πάντα είναι δυνατόν να συμβούν. Ο κεντρικός χαρακτήρας αντιμετωπίζει μια μυστηριώδη απειλή η φύση της οποίας είναι δύσκολο να προσδιοριστεί. Τα πρόσωπα που κινούνται γύρω του, όχι μόνο δε βοηθούν στο να ξεκαθαρίσει τι ακριβώς συμβαίνει (αυτό θα το μάθουμε μόνο στο τέλος) αλλά με τις πτράξεις, τις λιγοστές κουβέντες τους και την προσωπικότητά τους κάνουν το μυστήριο να βαθαίνει ακόμη περισσότερο. Η πόλη στην οποία κινούνται τα πρόσωπα αυτά έχει το δικό της λεπουργικό ρόλο μέσα στην αφήγηση συνθέτοντας έναν κρύο, αφιλόξενο και απειλητικό κόσμο.

Περιπλάνηση στο αστικό τοπίο

Στο «Κράτα μου το χέρι» η αφήγηση του Μαμαλούκα είναι λιπή και τίποτε δε μοιάζει περιπτώ. Για παράδειγμα, ο κεντρικός χαρακτήρας έχει χάσει την ικανότητα να βλέπει τα χρώματα, δε βλέπει καν τον κόσμο μέσα από τη ζωηρή αντίθεση του άσπρου- μάυρου, αλλά μέσα από τη θολούρα και την ομοιομορφία του γκρίζου, στοιχείο που μεταφέρει κάπι από την προσωπική του ιστορία. Στην πόλη νοικιάζει ένα διαμέρισμα το

οποίο βρίσκεται πίσω από την οθόνη ενός κινηματογράφου όπου ο εκκωφαντικός θόρυβος το κάνει αβίωτο για τις περισσότερες ώρες της μέρας. Η περιέργειά του για τη σκοτεινή πτολυκατοικία με τη διπλή είσοδο, τον αθεί στο να την εξερευνήσει, παρά τη ρητή απαγόρευση του επίσης μυστηριώδους θυρωρού της πτολυκατοικίας. Το πρόσωπο όμως που θα ακυρώσει τον αρχικό του στόχο και σκοπό της ζωής του, δηλαδή τη συγγραφή του βιβλίου του, είναι μια πτολύ νέα γυναίκα, σχεδόν πταιδί, θύμα κυκλώματος πτορνείας και τοξικομανής που θα του ξυπνήσει ίσως την πιο ευγενική ανθρώπινη επιθυμία: το να βοηθήσει ένα άλλο ανθρώπινο πλάσμα. Μπορεί να το κάνει; Μπορεί να απτλώσει το χέρι του και να κρατήσει το κορίτσι σώζοντάς το από την απτόλυτη καταστροφή όπως την προτρέπουν οι αφίσες μιας ασφαλιστικής εταιρίας που κατακλύζουν τη πόλη με τη λεξάντα «κράτα μου το χέρι»;

Η απάντηση φυσικά και έχει σημασία αλλά μέχρι να φτάσουμε σε αυτήν ο Μαμαλούκας αποδεικνύεται ένας εξαιρετικός ξεναγός μιας πτόλεως μάλλον παρακμιακής. Από τις ωραιότερες σελίδες του βιβλίου είναι εκείνες που ακολουθούμε τον ήρωα να μπαίνει σε ένα συνοικιακό μπαρ, να περιπλανιέται στους κακοφωπισμένους δρόμους αλλά και να εξερευνά, μεταδίδοντάς μας την περιέργεια αλλά και το φόβο του, τους σκοτεινούς και δαιδαλώδεις διαδρόμους της πτολυκατοικίας που κατοικεί. Ορθά ο συγγραφέας ολοκληρώνει την ιστορία του στις 184 σελίδες, διατηρώντας στο ακέραιο τη γοητεία της ατμόσφαιρας που δημιουργεί.